

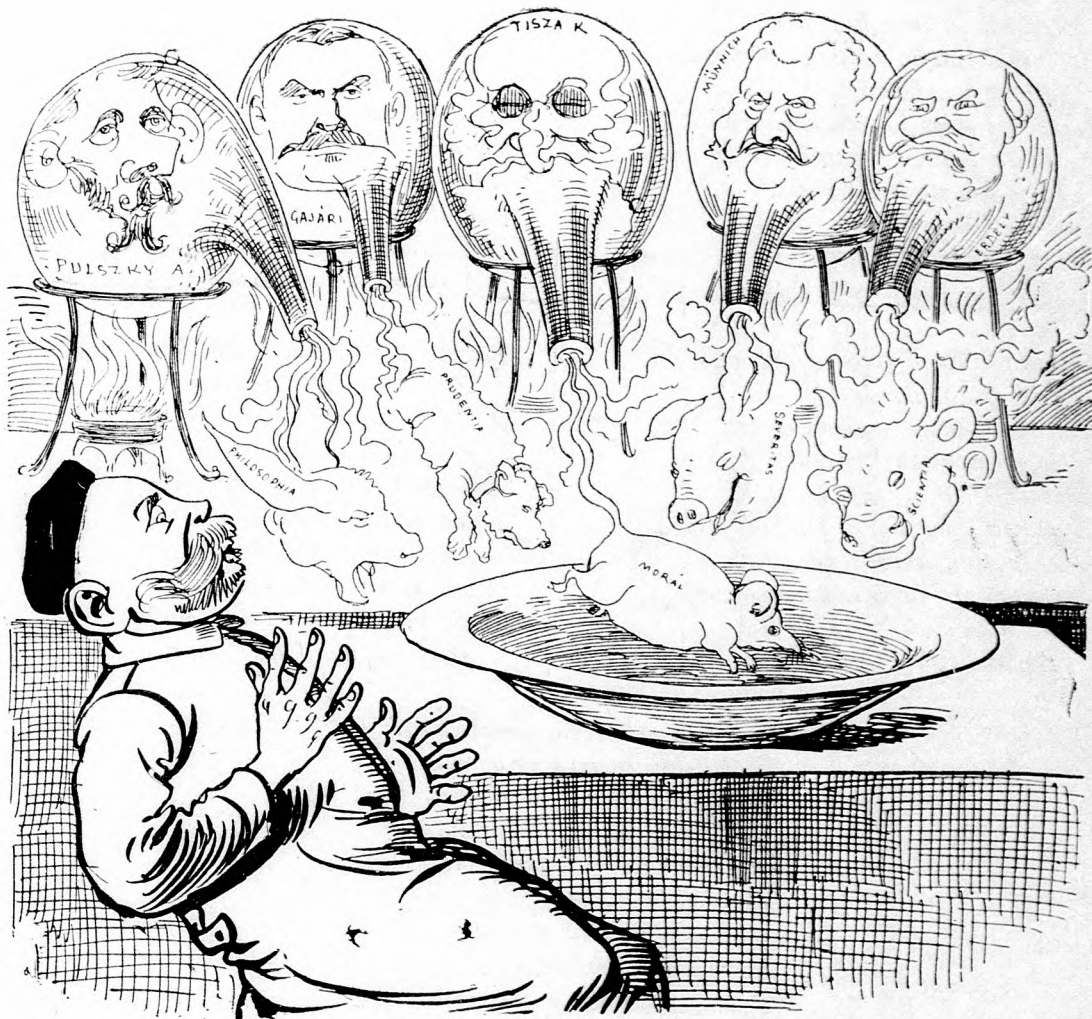
Herkó Páter

Redakcia a vydavateľstvo:
Budapešť, VII., Csömöri-ut 123.

Jednotlivé číslo 8 kr.
Vychádza každú nedeľu.

Predplatná cena:
na celý rok 2 zl., na pol roka 1 zl.

Omráčený alchmist.

Bánffy: Len toľ som čítal kdesi, že keď mangan, železný-oxigen, calcium a kyselík sa smieša dostaneme z toho čisté žito... Nuž som sa potajme chytil do práce, aby som potom žitom, takto chemicky zhotoveným môhol odpomôcť dolňozemským socialistom. — A hľa aký výsledok som preukázal? Skandál! Mesto chemicky zhotoveného žita objavili sa mi všetky zlí duchovia liberálnej politiky! Pomahaj že mi Szolnok-Doboka!..

Herkó Páter aj v maďarskej i nemeckej reči vychádza.

Naša svoboda.

Kto to hovorí, že volné sú už
 Starej Európy národy?
 Že skutkom, telom stalo sa heslo
 „Rovnosti, bratstva, svobody?“
 Kto je tak smelý, riecť bez zazdenia,
 Že zmizly časy rabstva, trýznenia,
 Že hydra helotstva padla?
 Kto tak drzý, ľhať pravde do tváre,
 Čiernej poroby hekatomb-žiare
 Že preč sú z dejín divadla?

Hoj, nelhaj slepec, rytier lesklých fráz,
 Nerúhaj sa pravde svätej!
 Hoj neplaz jazyk, žvatláč, posmeváč,
 Svobode v reťaze jatej!
 Svoboda i dnes v putách je sbitá;
 A, ak sa ľudstvu v mračnách čo kmitá,
 To je len slz otrokov lesk.
 Svoboda i dnes žalostí, stoná:
 A, ak národom na úsvit zvoná,
 To je len pút otrockých tresk.

Svoboda? To tá svoboda chýrna,
 Že ti prosíš dovoleno?
 Svoboda? To tá svoboda hrdá,
 Že nenie plakať bráneno.
 Svoboda? To tá svoboda, sláva:
 Z eudziech mozolov, z cudzieho práva
 Že podvod, klam tučíť sa smie.
 Svoboda? To tá svoboda skvelá:
 Že ti statočnosť s jasného čela
 Loploš bárjaký strhnúť vie.

A haníť, šprihať, blatom ohádzať,
 Svolávať háved na pohon;
 O česť, imanie, úrad privádzať,
 Na poplach tahať klebiet zvon;
 Zručných najímať pero-bandítov,
 Posielať zbojnič do chrámu citov.
 Za Boha stavať beľára;
 A autodasť nad duchmi sláviť,
 A milióny sta červy dláviť . . .
 To je tá voľnosti žiara!

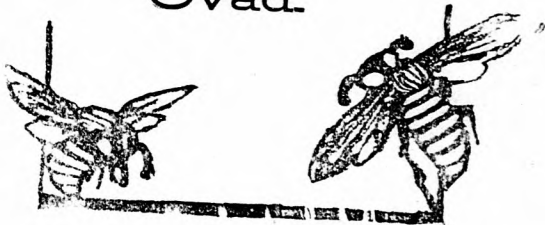
Hoj, ľudstvo, ľudstvo, kde je génij tvoj?
 Snáď zúfal a je šialený?
 Či opustil ťa v smútok zavitý?
 A či je už pohrobený?
 Mal nad čím smútiť: nad hanbou tvojou,
 Ktorú si z krve, slz a rozbrojov
 Pritiahlo na svoju hlavu.
 I zúfať mohol, súc bez nádeje,
 Že navrátiš sa v Božstva šlapäje,
 A najdeš ztratenú slávu.

Ba už, tak zdá sa, i sám Vševládny
 Sňal s teba žehnanie ruku,
 A šíp za šípom šmiara do teba,
 Posiela za mukou muku.
 Vyprahlej zemi rosy nepraje,
 Lúčou páľčivou pustoší raje
 Rolníkovej v poli práce.
 Anjel-zhubca káral vyslaný
 Otáča meč svoj na všetky strany —
 Mori jak moriť len vládze.

Stoj, duchu ľudstva, pretri si oči:
 Aká tam prepasť pred tebou!
 Obráť sa, kým čas, na cestu pravú
 A pomer sa sám so sebou.
 Oko v pokore pozdvihni hore,
 Tam svieta tvojho určenia zore,
 Svätého Božstva podoba . . . !
 Keď láska smieri všetky národy,
 Potom svitne deň pravej svobody,
 A zmizne dnešnia poroba! **K. B—l.**

Ovad.

Bánffy hrozí, že ak opozícia neprestane obštrukciu robiť, tak bude [s nem aj v noci pojednávať. Teda sa ešte dosť nevyspali tí mameluci? Ako počúvame, každý mameluk-liberál chce si aj svoju postel doniesť sebou do snemu, tak potom budú deň-noc robiť za vlast.

Kálmán Mikszáth, známy to arciliberál chce v októbri založiť nový vládny časopis. Darmo sa unúva ten páňko! To sú zbytočné plány: vláda dotiaľ i tak padne!

Ján Asbóth, vyslanec a privrženec ľudovej strany v poslednej svojej reči povedal, že politika dnes už není viac vedou exigiencií, ale existencií. Ponevadž táto výpoveď hlása smutnú pravdu: ani jeden liberál nebral to na seba.

Árpád Szentiványi takto stupňoval zlodejov: Najnižší stupeň: väčový zlodej; prostredný stupeň: zlodej, ktorý kradne kabáty; a najvyšší stupeň: zlodej, ktorý kradne mandáty. Koľko je týchto posledných u nás? Z hodnoverného prameňa sa dozvedáme, že Szentiványi pri tejto svojej reči nemyslel ani na Čacu, ani na Varín ba ani len na Nitru!

Karol Kálmán v svojej trojhodinovej reči umýval muríno-ministrov, ale vzdor všetkému namáhaniu svojmu musel zksušiť že murínov umývať a ministrov o lepšom presvedčiť — je jedno.

Vláda sa akosi počína veľmi obávať o svoju vážnosť následkom obštrukcie. Ale, teda ešte čo! Odkecý že majú slepí — zrak, a sovy okutáre?!

V súboji krajnolavičiak Šima prefal Pulszkému bývalému universitnému professorovi a terajšiemu liberálnemu vyslancovi lebku až po modzog.

Dľa horevzatého lekárskeho visum repertumu šabla nemôhla raníť ani rozum a ani žiadné šlachetnejšie a nežnejšie čiastky. Čo len môže byť toho príčina? Však azdaj — nie preto, že „kde není, tam nehladaj! (Nežnejšie čiastky totižto).

Kto s pozornosťou sprevádza ťažký boj slobodnej tlače s vládnyim zpiatočnictvom, tomu musí napadnúť to ozaj charakteristické chovanie sa našich novomadarov a ích tlače.

V snemovných zprávach, tam silno sa soperajú proti 16. §-u, lebo táto časť novín hovorí ku obecn-

stvu. Ale v úvodných článkoch už tam podporujú vládu v jej nezákonných a nesprávnych snahách lebo úvodné články čítajú len v liberálnom Lloyd klube, ktorému chcjú sa zavdačiť, k tomu ešte aj očernujú a potvárajú opozíciu.

No, poznáme už my tie figle židovské, ktorými si oni hľadajú zabezpečiť prajnú mienku o sebe pri oboch stranách: tak pred obecnstvom, ako i pred vysokou vládou. Hja, kam vetor — tam plášť! Za pár groší by aj čerta podporovali v jeho zkáznosnej práci!

Predsa je to divné, že mandáty možno aj za peniaze kradnúť.

Opozicionálny vyslanec, Šima, porúbal pri súboji verného pobočníka Bánffyho, pána Gustíka Pulszkého. Čo sa len tento pandrlák tak vystatuje? Ešte sa dá aj porúbať za vládu. Hja, čo by nespravil človek za kúštek — flajstra!

Vláda predsa len prinútená bude ten nešťastný 16. §. nazpät' ťahať, lebo tým §-om prezradila svoje zpiatočnictvo.

Keď vypukne ten žatevný strajk, tak vláda pošle väzňov žať. No vtedy nebude mať pravdu to porekadlo: *Ako kto seje, tak bude žať.*

Spomínajú, že aj vojsko pojde žať na Dolniaky. No, však poslal uhorský hospodári vždy len pre vojsko žali, teraz aspoň raz aj vojsko bude žať pre hospodárov!

U ministra Wlassicsa robila poklonu jedna deputácia pozostávajúca z učitelov. Pri tejto príležitosti povedal minister: „Nech žijú naši učítelia!“ Tu sa naraz ozve z úzadia jeden bojzlivý hlas: „Ale z čohože?!“

To je trošku rozdiel.

— Dobrý dhen, Jožkho, čo mi nhesu, jakhú nofinu?

— Nič zvláštneho, len to som ím chcel povedať, že kasír ím ušiel . . .

— Čo? Mhoy khassír ušiel? A shebhral shebhov aj ode mnha ženu?

— Ano, pojal ju sebou.

— No, fedhá Jožkho, tho je throškhu rozdhíel, thak mi není threba ani ohlásith to u vrchnosthi!

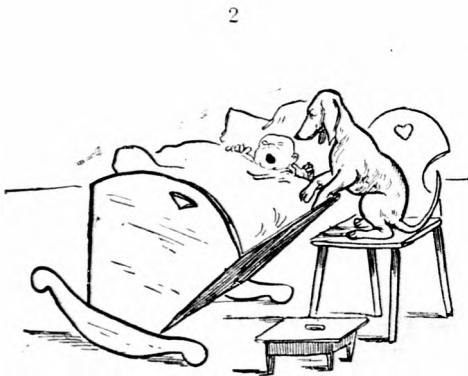
Múdry pes.

Ide preč matka zanecháva synčeka,
Aby ho kolísal, poprosí psička.

Pes si ale pomôže, rýchle sa obráti
A strčí chvost svoj, čo cumel, dieťaťi.

Múdry pes kolíše až tak fučí,
Dieťa ale reve až tak hučí.

Matka dojde domov, vidí múdrosť psíka,
A hodí mu za to klobásu z košíka.

Potrestaná zvedavosť židovská.

Jedon mladý pravotár cestoval z Budapešti do Keszthelyu. V susednom železničnom kupé sedeli židia a tí robili veľký krik, čo veľmi nahnevalo pravotára. Tento už ledvaj dočkal, aby vlak došiel na zala-szent-györgyskú stanicu. Konečne vlak zastal. Pravotár sejde s vozňa a ide ku tomu židami preplnenému vagonu a tam oblokom zavola: „Je tu Mayer?“ Na to vystrčí jedon zvedavý žid hlavu a v tom okamihu zavzneje ohromné zaucho, ktoré zasadil napajedený pravotár zvedavému židovi, tak že tomu hneď líco napuchlo. Keď sa takto pravotár už

pomstil, sadol na koč a dal hňat do Keszthelyu. Vyzauškovaný žid ale pod zaním do mesta! Tu pravotára zažaloval pri okresnom súde. Pri pojednávaní pravotár doznal, že on jedného žida, ktorý sa volal Mayerom — vyzauškoval. „Pán sudca, tho som bhol ja!“ hovorí žid. „Ako sa voláte?“ pýta sa sudca. „Lóbi Fuchs, phrosím phonižene!“ odpovedal žid. „No tak len choďte s Pánom Bohom, lebo pán advokát nie vám, ale Mayerovi vylepil zaucho, a tak vy proti nemu ani žalobu nemôžete zadať!“ Čo mal žid urobiť? Musel sa s dlhým nosom ztratíť.

Vôlička-kačko jedného veľkého pána,
alebo jeden švaregelb generál, ktorý maďarisuje.

Knieža Rudolf Lobkovitz učí na svojom butkovskom panstvi slovenské deti spievať:
„Isten áldd meg a magyart!“

Hm, kto by si to bol niekedy pomyslel, že aj toto sa môže stať?!

Anekdoty Herkó Pátra.

Úprimná odpoveď. Jedon kandidát pravotárstvo cestoval zo Žiliny do Prešporku. V Trnave vystúpil na vlak jeden známymu pravotár:

Nuž a vy čo tu robíte? Spýta sa ho trnavský pravotár.

V maľom to, čo vy vo veľkom. Odpovedal mu kandidát.

— ???

Útraty!

Opatrný. — Povedz mi len, prečo sa na každú mladú ženskú usmievaš?

— Hm, vieš: človek nikdy nemôže vedieť, ž koho mu zavesia na krky za ženu, a tak si nechcem pokaziť už vopred život: som radšej už teraz k ním prívetivý!

Terajšá situácia.

— Poď ku mne na obed.

— Nemôžem ísť.

— Teda prídi len na čiernú kávu.

— Ani vtedy som není slobodný.

— Teda, vieš ty čo: dnes aspoň večeraj u nás

— Nebudem mať čas.

— Hm, teda čo to máš len za jakú robotu?

— Dnes ja som narade, povedať v sneme obštrukcionálnu reč!

V kaviarni. I. Pán: Ale povedzteže mi, pane môj, čo sa to s vami porotilo, že vy dnes čiernu kávu pijete, kdežto indy vždy len bielu kávu s rozkazujete?

II. Pán: Viete, zomrela mi tof testiná, nuž chcem smútiť za ňou!

Veľkomestská úprava. — A'e, prosím ich, nevedeli by mi povedať kde je tu tá Rozmaringová ulica?

— Len nech idú rovno, a potom kde je treba, tam sa obrafa v lavo a keď prídu ku rohu tam zas vpravo idú a keď potom prídu do takej ulice, kde je po domoch napísane *Rozmaringová ulica*, nuž to bude ona!

Drahý dohán.

Stalo sa to na Dolniakoch pod Nemcami. Jeden sedliak doniesol tajne dopestovaný dohán do jedného dolňozemského mesta aby ho tam predal, ale tak, aby sa o tom financí akosi nedozvedeli.

Zajde ku jednomu židovi a ponúka mu čistý dohán na predaj, Kóbi ale nechcel dať pýtaných 25 zlatých za ten dohán, ačpráve bol aj dvakrát toľko hodný. Sľuboval mu len polovičku. Sedliak ale za 12 zl. 50 kr. nechcel predať svoj tajno skrývaný poklad.

Žid to videl, že neuzavre žiaden gšeft so sedliakom, a z jedu nadtým pomyslel na pomstu.

— Viete čo, strýčko, idte tam do toho veľkého domu. Tam býva jeden pán, ktorý sa tu umňa do pytoval na dobrý dohán; „ten vám ho zaiste odkúp a toľko vám dá zaň koľko len si žiadate budete.“

A sprostý sedliak poslúchol žida a išiel ta do toho domu ku spomenutému „veľkému pánovi,“ ktorému potom s horlivými slovami vychvalovať poča svoj potajomný tovar.

Ten „veľký pán“ však naraz smraští čelo a okrične sedliaka:

A sem mi vlečeš — ty naničhodník — svoj dohán, ktorého odpredaj je tak prísne zakázaný — práve ku mne?! Teda nevieš, že som ja finančný komisár? A či čo?

No môžeme si predstaviť ako sa nalakal ten chlapík, keď práve tomu vbehnul do pazúrov, ktorému najlepšie vyhyboval. Ale pán komisár musel dobre spať, lebo celú vec začal pojiť so žartovného stanoviska; preto ale pokračoval v inkvirovaní:

„Vyroprávaj úprimne, ako si len sem došiel?“

— Nuž tak — prosím ponižene — že ma žid Kóbi sem poslal, lebo som mu nechcel môj dohán za 12 zlatých predať.

Komisár už dávno čakal, že kedy bude mať príležitosť chytiť žida, lebo pobadal, že tento pri svojom kupčení nie veľmi pekné mal prsty. Tu sa poskytnúla dobrá príležitosť potrestať žida.

Preto oslovil sedliaka:

Vieš, ty čo: choď len nazpät k židovi Kóbimu a predaj mu ten dohán za tých 12 zlatých, a aby si škodu neutrpel, ostatných 13 zlatých ja ti dám. Tu máš a choď, povedz mu, že si ma nenašiel doma. Teba ale upozorňujem, aby si druhý krát dal pokoj zakázanému doháňu, lebo potom tak na sucho neprejdeš ako si prešiel teraz!

Nalakaný sedliak ďakujúc za láskavosť komisára, vyhľadal zas Kóbiho, ktorý od neho dohán za 12 zlatých aj odkúpil.

Ešte ani nebol vstave dohán ukryť, keď sa tu naraz dohrčilo hromada financov na čele s komisárom. Všetko poprezierali a povyšťurali, až nadabili na kúpeny dohán.

Neosožilo žiadné nariekanie.

Kóbiho veľmi prísne pokutovali, mimo toho musel ešte aj komisárovi zaplatiť tých 13 zlatých čo dal sedliakovi.

Tak padol Kóbi do tej istej jamy, ktorú bol vykopal pre chudobného sedliaka.

Takých komisárov by sme aj teraz ešte potrebovali!

Trn.

Icik Giczi.

Servus Giczi! Čo si thaký smútný a naphajedhený?

— Ale p hrosim tha, jakho bych iach e nebhoh naphajedhený, khead ma thot then Smüle Aron thak svaril! Chcel som khúpith jedhnú menažeriu*), na čo mi on phovedal;

— Prečo bhy si khupuval jednu menažeriu, kejh si i thak Gicák, thvoj sfokker je Löw, thvoja žena Hirsch, thvoja dehera jedna hus, syn shomár a v thvojich flasoch sa lhen thak hemžia phlošcice! Tedha nemám byth na tho naphajedhený? Čo?

— Tho už feru môžeš byť nachnefaný!

*) zverinec.

Vďačný syn.*)

Vo Francúzku, v meste Fairlong-u žila okolo 1834 jedna panenka, ktorá šitím bielizny svoj každodenný chlebič sebe vyhľadávala, a pre svoje čnostlivé vlastnosti v dobrom chýre a vážnosti stála.

Táto panenka — menom Maria — mávala tú šlachetnú obyčaj mesačne jednu sv. omšu dávať slúžiť za tie duše v očistci, ktoré najbližšej stojí k svojmu vyslobodeniu.

Raz však ochorela menovaná osoba, a tak priputaná bola ku svojej postely pres viacej mesiacov. Jej prvší dobrodincovia, čo jej výrobku dopriavali, čakali za istý čas, počím vyzdravie; ale konečne príntiení boli všetcia ku druhej ševkyni sa obrátiť, kroz čo chorá pri svojich strovených peniazoch ešte i nádej strátila k tomu, že by z toho tvrdého navštívenia tak ľahko vyviaznuť mohla.

Ale jej opravdová detinská oddanosť do vôle Božej, ako zároveň aj nekonečná dôvera v Prozretelnosť Božiu neopustily ju nikdy. Povstala z novu; ale sitím — ako vično bolo — viacej nemohla sa vydržať, a preto žiadala si do niektorej z tých mnoho rodín, ktorým do nedávna tak dostatočne pracovala, za panskú komornú vstúpiť, na vzdor tomu, že kvet jara u nej už v jaseň sa klonil.

*) Z „Kresfan“-a.

V ten deň, kde si bola službu hľadala, nemala vo vrecku viacej ako 50 krajciarov. Najprv k jednému chrámu namerila kroky svoje, aby pri sv. omši prítomnou bola. Cestou však jej napadlo, a to starostlivo, že pod časom svojej choroby nedávala slúžiť mesačne zadržnice (omšu za duše zomrelých). Čo má teraz činiť? Tá myšlienka, že: „tej ubohej jušičke ešte hroznejšie muky nútne snášať, ako jej v núdzi a chudobe“ — zvíťazila v jej srdci. Maria rýchle prešla kostolom do kostolnice, a za ostatný gros dala slúžiť zadržnicu, pri ktorej veľkou nábožnosťou prítomná bola.

Po dokonání tej do jednej uličky sa zvrtila, ktorá ku domu jej priateľkyne viedla, s ktorou najprv o jednom-druhom poradiť sa chcela. Naraz s jedným šlachetným, krotkého vzezrenia mladíkom sa postretla, ktorý ju srdečne pozdravil, rieknuť: „Vy, paničko, službu hľadáte, pravda-li?“

— „Ano, pane“ — odvetila Maria celá prekvapená nad tou otázkou; — „nemám šťastia vás poznať, pane, ako že môžete vedieť to, čo som ja nikomu nesdelila“ . . . . .

— „To nič nerobí“ — odvetil dobrosrdečne cudzinec usmievavo — idte však len hen ta do tej širokej ulice pod 94 číslo domu tam jednu paňu najdete, ktorej odporúčajte sa do služby, a verie, že u nej blaženou sa stanete!“ —

Nato ešte raz usmievavo pekne ju pozdravil, bez toho, že by odpovede bol dočkal, zmiznul v bočnej ulici. Maria zaraz vyhľadala nadrečeny dom, zacengala, a jedna už obstarná, vážna pani otvorila jej dvere. Maria bojzljivo predniesla účel svojho príchodu.

— „Pravda, vetila ta pani, potrebujem jednu devu, ale odkud že to vieš? ja som pred nikým o tom nepravala!“

Maria potom odvolávala sa na neznámeho mladíka. Pani prestala sa vyzvedovať a Mariu, ktorá sa jej na skutku zaľúbila, zaviedla do izby. Tu však pohľad Marie zastavil sa hneď na jednom veľkolepkom obraze, ktorý mladíka vyobrazoval: „Velkocmžná pani — zvolala pohnute Maria — toto je ten dobrý pán, čo ma práve teraz sem upravil, abych sa s vami shovárala; poznám jeho šlachetnú tvár, mi lostivý pohľad, čo nikdaj nezabudnem!“ . . . . .

Na tie slova tá pani obľadla, slzami plným okom spustila sa na stolec a volala: Čo hovoríš Maria? Tento obraz jesto mojho synáčka obraz, čo mi pred štyrma rokami zomrel!“ . . . . .

Maria hneď poznala že všetko to je nevyspitateľným riadením Prozretelnosti Božej, padla na kolena pred lkajúcou matkou, a rozpovedala jes s uchvacujúcou prostotou všetko, čo sa s ňou dnes ráno stalo: o chorobe, ktorá dlho trvala, o jej poslednom haliere, zvlášť o mesačnej zadržnej sv. omše. Vtedy tá pani trasú sa od smutných a sladkých pocitov, hodila sa do náručia tej panne s výkrikom: „Ach moja predrahá, aký len dobrotivý je Pán Bôh? Tebe dakujem vyslobodenie dieťaťa mojho. Drahý môj syn bol 20 ročný, a tolko nábožnosti, oddanosti a lásky o proti Bohu mal, že ja, na miesto, čo bych sa bola za neho modlievala, a zadržnu sv. omšu slúžiť dávala, jeho som za svätého držala. Ale bez teba, bol by sa ešte dlho v očistci natrpel! . . . Ano, ešte len sa teraz u nebi raduje! Môj syn tedy ta poslal ku mne, Maria: večná chvála budiž za to Bohu! Ano, ano, od teraz u mna Maria budeš, ako najlepšia priateľkyňa, ba — ako moja dcéra! . . . . .

Sdeluje

Jani, učiteľ.

Hospodárske rady.

Obežník v záležitosti ochrany proti chytľavým papulovým a paprčkovým chorobám Minister orby nasledujúci obežník vydal: V zriedkavších prípadoch chytľavej papulovej a paprčkovej choroby, totižto keď nie celá obec, ale iba jednotlivý dvor, taňa (osiho-tených pár domov na Dolnej zemi) alebo majer zatvorí sa, zo zatvorených dvorov, taní, majerov nesmú sa vyvážať kŕmne potraviny, stielvá, slama a hnoj, kdežto všetko tieto predmety z nezavretých dvorov, taní a majerov na zápraží vyviezť sloboda, taktiež sloboda nenakazlivé, z druhých miest pochádzajúce tieto predmety cez obec na zápraží previezť. Oproti v prípadoch, kde táto choroba na istom priestore úplne vypukne, totižto kde sa celá obec zatvorí, vôbec zakázané je z chotára obce, alebo cezeň potravu alebo hnoj doviezť poľažne previezť a v tomto páde sa iba cez zatvorenú obec cestujúcich a tam sa nestaviacich cestovníkov alebo furmanov slama alebo seno, ktoré na voze cieľom sedliska upotrebili, alebo skrze kŕmenie na ceste so sebou vzali, alebo ktoré na zaobalenie priemyselných, na vozoch položených článkov upotrebili, bez prekážky prepustit' môže.

Iskrice.

O peknom predsevzati hovorí sa, že je to už pol dobrého skutka. Predsa ako to môže teda byť, že pitvor pekla je vydláždený pekny predsevzatím?

Za pekné nadprávo priateľstva držia to, že svojmu priateľovi aj neprijemné veci môžeme smelo pohovoriť. Lenže tak to býva, že aknáhle použijeme toho nadpráva, obyčajne je už potom po priateľstve.

Keď jedna ženská v spoločnosti otvorene ohová a jedného mužského, to znak, že má príčinu sa proti nemu brániť.

Do nabytej pušky nehľad, okolo koňa nechodz a nahnevanú ženskú sa nespýtaj.

Lazne sú lekárne prírody.

O maličkosti sa nestaraj, aby si nemrhal čas potrebný na vážnejšie záležitosti.

Nič není horšieho, ako sedieť pri obede s takou ženskou, kto á nič nejie, nič nehovorí: ale menovite je to trápne vteľy, keď tá ženská je naša manželka

Peniaze sú vďačné. Všetko urobia za nás, ale i my všetko vykonáme pre ne!

Pán Bánffy s jeho vládcu je v klepci. Hľadatost pána ministra pravosúdia to zapríčinila. Bánffy poslu- boval vo Viedni všeličo a teraz to není v stave pre- viesť pre obštrukciu, do ktorej svojou neústupnosťou nahnal opozíciu. No však pán Bánffy rýchlo smäkne a potom tak padne ako hniľá plánka so stromu!

Život není blaženost, ale ani bolesť, — lež úkol, ktorému máme čestne zodpovedať.

Kto sa veľmi klaňá, ten sa chce vysoko vy- driapať.

My by sme vedeli jednu radu, ako by sa mohla iešiť otázka 16. § u:

Zahnať všetkých židovských bezočivých revolver- šornalistov do čerta! A bude svätý pokoj. Tlač bude očistená aj bez pollačer'ia slobody a práv!

Žartovná obrázková hádka.

Tu len hus stojí pri kosi,

Ale kde je gazda, čo kosi?

(Kde je? Nech sa páči hľadať).

Majiteľ a zodpovedný redaktor:

Julo Markoš.